

אלבום זה מוקדש לזכרו של טוראי

יואב מלמד

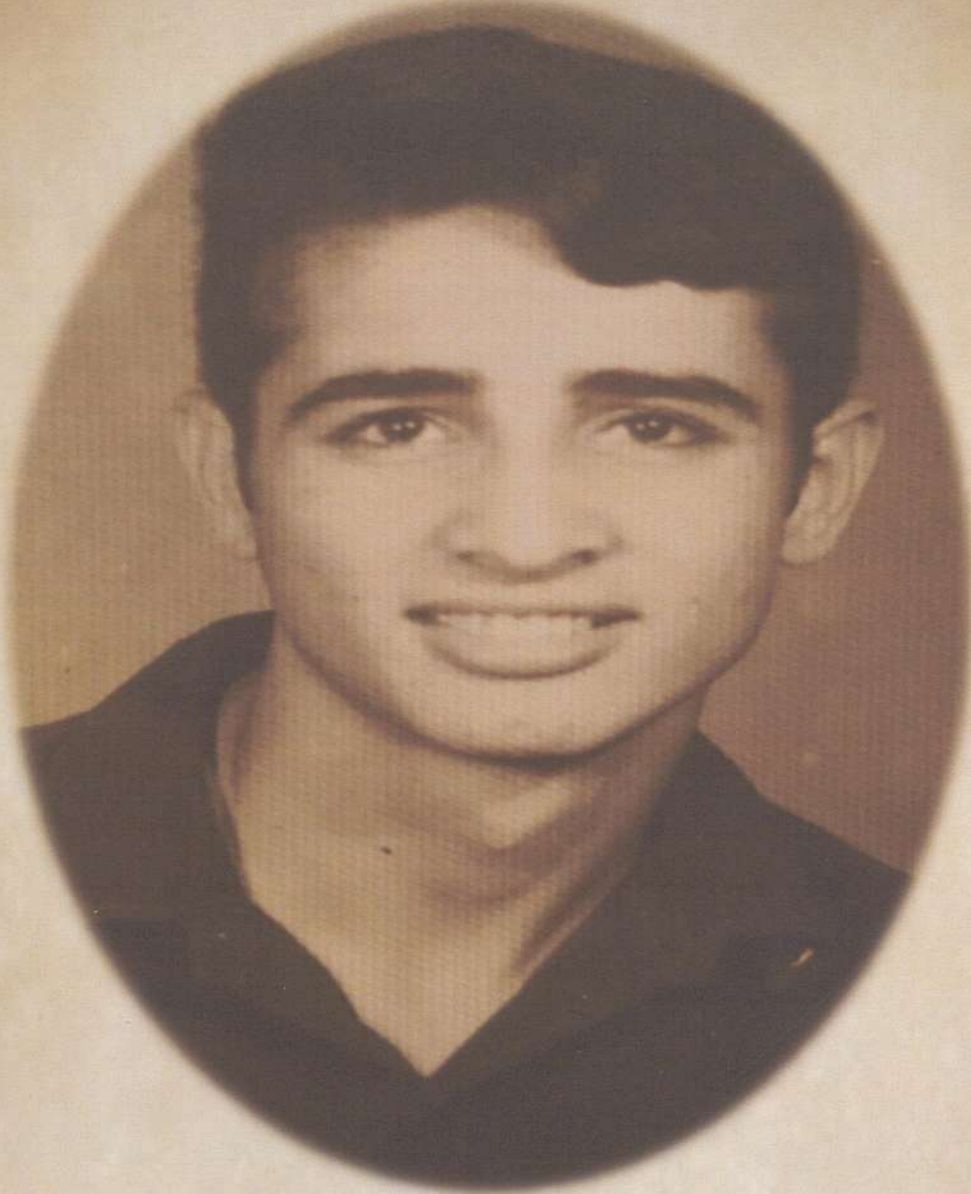
שנולד ביום ד' בשבט תשי"א \ 10.1.1951

נפל ביום ב' באלול תש"ל \ 3.9.1970

בעת מילוי תפקידו

בן 19 בנפלו

יואב (מועלם) מלמד

1951-1970

ילדים של החיים אריק איינשטיין

עיני פקוחות מבלי לראות את
השמיים, מבלי לראות כחול של
ים, ירוק של עץ
מבלי לשמוע מנגינות יפות כמו
פעם
מבלי לראות את הדברים כמו
שהם.

ילדים קטנים, ילדים גדולים,
ילדים טובים וילדים רעים
את יודעת אמא,
כולנו ילדים של החיים.

אני נושם, אני חבוק
בזרועותייך
אני רואה בך בית חם ומשפחה
ואור בהיר בחלונות שאת
פותחת
אני חופשי, אך אין לי מנוחה.

ילדים קטנים, ילדים
גדולים,
ילדים טובים וילדים רעים
את יודעת אמא,
כולנו ילדים של החיים.

והרופא כבר מדבר על סוף
הדרך
אבל אני יכול לשים לפחד
קץ
עיני פקוחות בשביל לראות
את השמיים
בשביל לראות כחול של ים,
ירוק של עץ.

ילדים קטנים, ילדים גדולים,
ילדים טובים וילדים רעים

ילדות

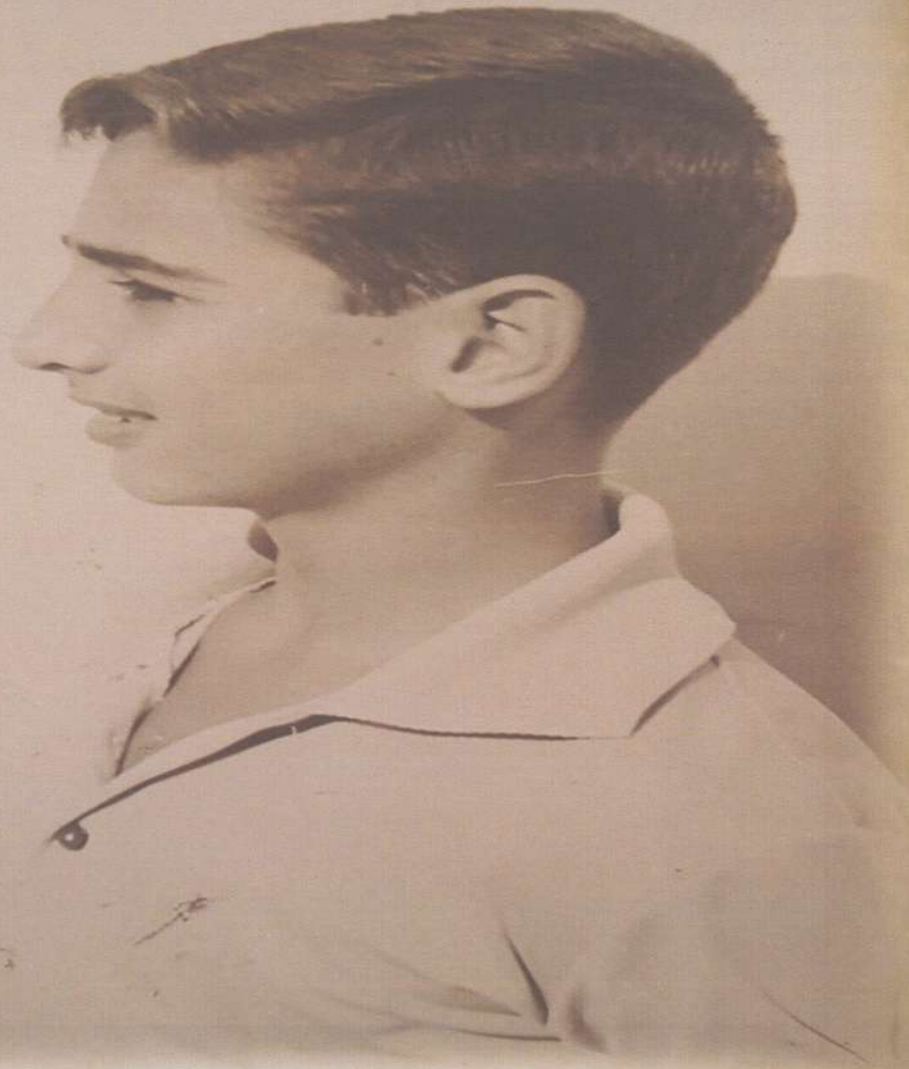
יואב בן שמעון ורחל נולד ליום ד' בשבט
תשי"א (10.1.1951) בטבריה ולמד בבית-
הספר היסודי ממלכתי ו'.
יואב היה בן הזקונים להוריו, ילד ונער
חברותי, אהוב, עם לב טוב ויפה תואר.

למרות תנאי חייו הקשים והמגורים הלא
נוחים של יואב, הוא היה אחד התלמידים
בכיתה שהגיעו להישגים מעל הממוצע.
יואב אהב לכתוב והרבה לקרוא.
יואב היה חבר קבוע במועדון הנוער של
השכונה, הוא השתתף בכל הפעולות,
ואף הקדיש מזמנו הפנוי לקריאה ועיון
בספרייה. הוא אהב מאוד את החיים
וחבר'ה, השתדל שלא להיעדר
מהפעולות החברתיות של ביה"ס
(טיולים, מסעות, מסיבות וטקסים).

מה אברך
מילים: רחל שפירא

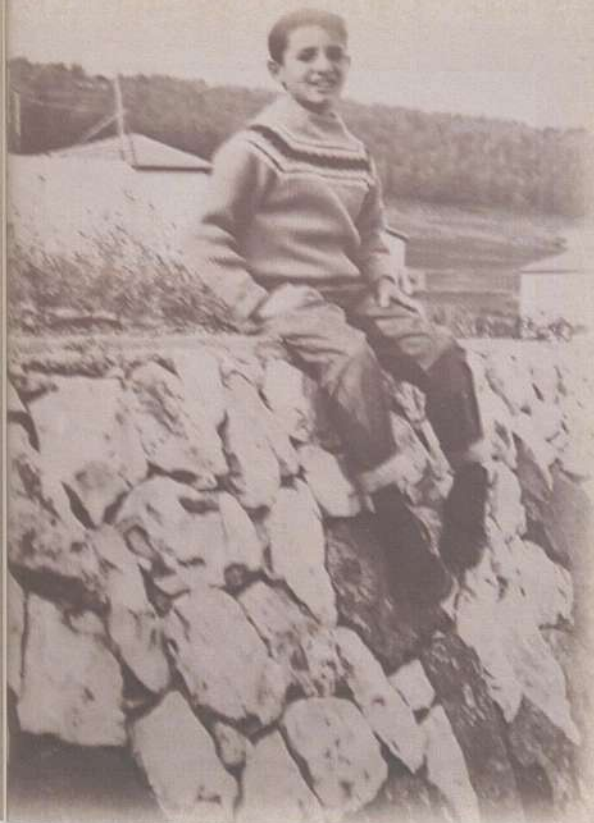
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? שאל המלאך.

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות.

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הנער? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הנער? שאל המלאך.

וברך לו רגליים לרקוד עד אין
סוף
ונפש לזכור בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים.

מה אברך לו, במה יבורך?
זה העלם? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה העלם? שאל המלאך.

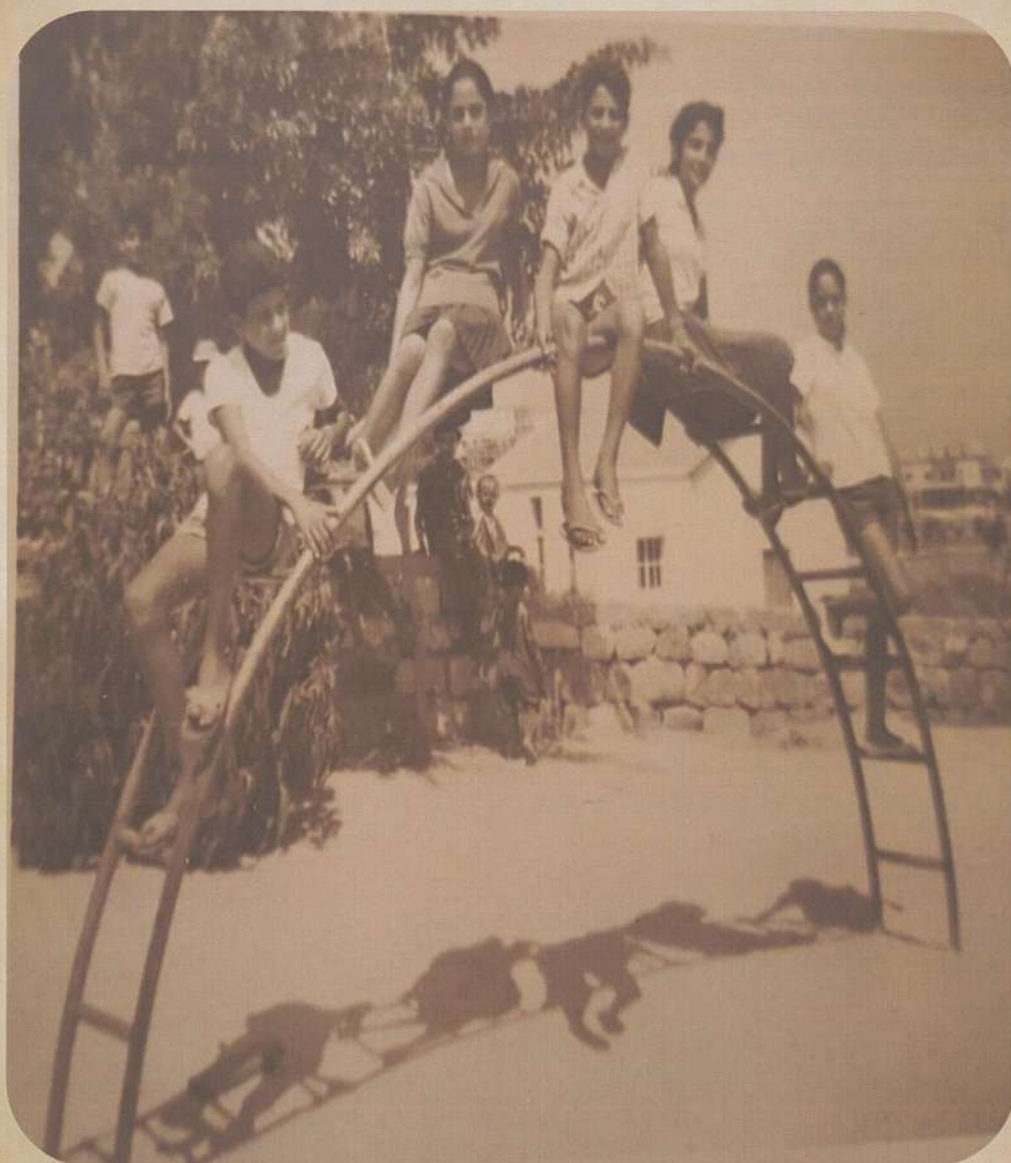

יואב ואחותו צביה

חברי ילדות

תקופת הנעורים

יואב עם הוריו שמעון ורחל עולה לתורה

לאחר שסיים יואב את לימודיו בבית-הספר
היסודי הלך לבית-הספר התיכון העיוני
שבמקום. כאן נקלע לראשונה לחברת
תלמידים בני-גילו יוצאי בתי-ספר שונים.
למרות קשיי הקליטה הראשונים, מצא
יואב את מקומו והשתלב עד מהרה
במסגרת החדשה.

את רוב זמנו הקדיש ללימודים, גם בבית-
הספר וגם בבית בהכנת השיעורים, אך
מצא זמן גם לעניינים אחרים, ביחוד
לספורט בכלל ולכדורגל בפרט. הרבה
מזמנו הפנוי הקדיש לכדורגל, ולא כצופה
בלבד, אלא בפעילות מעשית ועד מהרה
נקלט בקבוצת הנוער, מדריכיו-מאמניו
הכירו מיד בכישרונותיו.

יואב השתתף בתחרויות שונות וזכה לעתים
בתעודות הוקרה, ששמר עליהן מתוך צניעות.
בעיניו הייתה חשובה הסיבה שבגללה קיבל את
התעודה, ולא התעודה עצמה. לקבוצה
המקומית, "הפועל טבריה", היו שעות גדולות
ואלו היו השעות היפות ביותר של יואב. יואב
כיבד את מוריו ואת מחנכיו. הוא היה יפה-נפש,
טוב-לב, נוח ואהוב על הבריות. הוא ידע לקבל
הכל בחיוך ובאהבה.

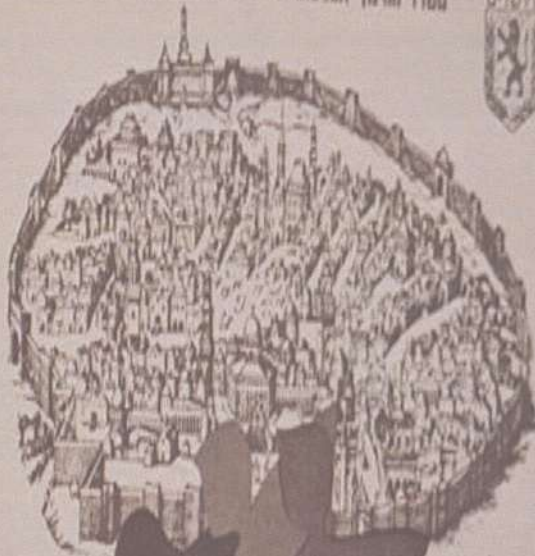

ישראל

מסד החינוך והתרבות רשות המסד החינוך והתרבות

תעודה עבור השתתפות

במרוץ העממי סביב חומות ירושלים

ל החלפת מאזור המזרח

ד"ר משה חמירוב

מנהל רשות המסד

מנהל החינוך

החלפת תעודה

עיריית סבריה

המחלקה לתנוך ולתרבות
לשכת הנוער

משרד החינוך
מחלקת הנוער

השתדלות הציונית
המחלקה לפעילות הנוער והמחנך

חעודת הצטינוח בתחרויות ספורט

זיואד מועלם אהשנון שכוך

עבור סקס 11 שני

במקצוע טנים שולחן סוג צווגים

בתוצאה 6 נקודות 175

מועדון הנוער השכונתי

יזדה בארבעה

6/2/68

כדור רגל סניס שלחן כדור סל כדור עץ

התעמלות כדור יד חזקה צצה כדור הגל סניס שלחן כדור סל כדור עץ

עיריית טבריה
המחלקה לנוער וספורט

תעודת הצטיינות

בתחרויות ספורט

תעודה זו נחת כאות הצטיינות ל

בהשיגו מקום ראשון

ב אליפות כחי הנוער בכדורגל

תאריך 8.8.10

הועדה המארגנת

מנהל המחלקה

**כאשר סיים בהצלחה את לימודיו בבית-
הספר התיכון ציפה ליום שילבש מדי
צה"ל, אלא שבגלל שבר בידו נאלץ
לדחות את גיוסו בחודשים ספורים.**

האיש ההוא
מילים ולחן: אהובה עוזרי

האיש ההוא הוא עולמך
שכחת הכל גם את ביתך
הכל דומם בתוך חדרך
נעול סגור גם שערך
לראות אותך ביום בהיר
לומר לך יש עוד חיים
לזכור אתך ימים יפים
את העבר לא שוכחים

האיש ההוא הוא עולמך
אחריו תלכי גם באש
בדומיה הלב פועם
לא מאמינה איך זה קורה
לראות אותך ביום בהיר
הלב זועק מי יאמין
ילדות יפה על חוף לבן
בלב נשארת לעולם

חלף הזמן אישה יפה את
בחום הלב גופך לך דואב
אש בוערת בך
ליל סוער לך
מה עשה לך
הכל נשבר בך
יום ויום לך אחכה
אם תרצי עולם אחצה

השלום בין העמים אוטופיה או ניתן להגשמה?

„המאה הנאורה“, הוא במידה רבה אוטופיה. המלחמה בווייטנאם, הרג חפים מפשע על גבולות ארצנו אנו, והטפות רוויות שנאה ומשטמה עוורת לא יביאו לידי שלום.

הגזענות בארה״ב והמהומות שם, התעמולה האנטי-שמית בפולין שוב כבימי הביניים הרואים את היהודי כדמות השעיר לעזאזל, כל אלה לא יביאו לשלום, ועל כן השלום בימינו עדיין הוא יותר בחזקת אר-טופיה מאשר ניתן להגשמה ולא נותר לנו אלא לצפות בכליון עיניים לאימרתו המפורסמת של הנביא ישעיהו: „וכתתו חרבותם לאיתים וחניתותם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה“.

(חבור בכתח י״א)

השלום — מלה הנאמרת בלשונות רבים ונשמעת מפיות רבים מכל שכבות האוכלוסיה. זוהי מלה של הנשמתה מיחלים אנשים רבים בעולם כולו.

השלום הוא מילה נשגבה רק אם הוא ניתן להגשמה. לפי דעתי, אם יתקיים השלום בין העמים, הדבר יתן ברכה ויביא תועלת רבה הן בשטח הכלכלי, הן בשטח התרבותי והן בשטח החברתי.

קשרי המסחר, וחכלכלה בין המדינות שהיו פעם אויבות יהיו הדוקים יותר, לא מן הנמנע הוא שקשרים יתהדקו במידה גדולה יותר בלי חשדנות הדדית. השלום יביא לידי פיתוח הארצות הנחשלות ולקידום המדע והמחקר.

אבל מצד שני אם המדינות תמשכנה לרחוש שנאה אחת לרעותה וכל הונן יוצא כדי לרכוש נשק לצרכי בטחון, הרי אנו נתרחק יותר ויותר מן השאיפות שלנו לקיום השלום, וכל המאמצים להשכנת שלום שכולו טוב יעלו בתוהו.

השלום ניתן להגשמה ע״י ויתור ואימון הדדי ולא ע״י חינוך נוער מילדות למלחמה ולדליפה על דמויות אנשים כשעשועי גן כפי שמתרחש כיום בסין.

השלום לא יתכן ללא רצון טוב, וללא שיתוף פעולה וללא התעוררות אנשים שיהיו משכמם ומעלה, אך תקווה זו של שלום במצבנו הנוכחי במאה ה-20,

שירות צבאי

יואב שירת בחי"ק חיל הקשר והתקשוב

חיל הקשר והתקשוב הוא חיל הקשר של
צבא הגנה לישראל, חיל תומך לחימה
תחת פיקוד אגף התקשוב. החיל אחראי
על כל תחום הקשר, המחשבים
והתקשורת של כוחות היבשה בצה"ל.
בראש החיל עומד "קצין הקשר
והתקשוב הראשי"
בדרגת אלוף.

יואב גויס לצה"ל בראשית

נובמבר 1969 והוצב לחיל הקשר. בחיל

זה עשה שישה חודשים מלאי סיפוק

והנאה מהפעילות השוטפת ומעצם

התפקיד שמילא.

מישהו

מילים: אהוד מנור

מישהו, מישהו דואג
דואג לי שם למעלה.
בא והדליק כמה כוכבים
והם נופלים אחד אחד.

אנו סובבים בשתי דרכים שונות
יום ולילה לאורכן
עייפים ורעבים ומחכים לאות
בנתיבי אבק וזמן
אנו נפגש בסוף דרכים ושאלות
נפגש בתום ימים רבים,
בתום הרבה לילות
אני יודעת שאתה קרב עכשיו
אביב חלף, קיץ נאסף
והגשם שב.

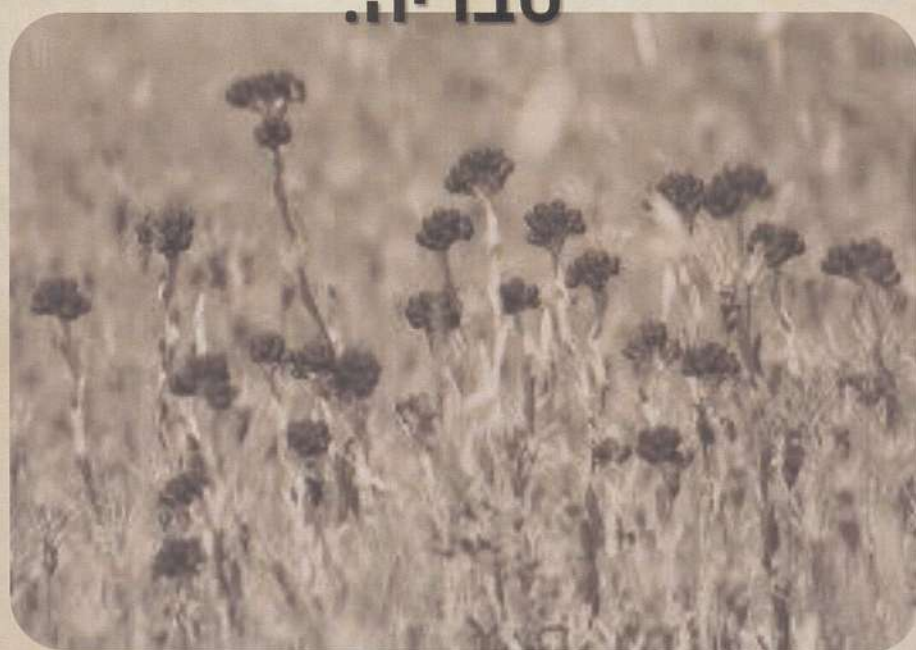
מישהו, מישהו דואג
דואג לי שם למעלה
בא ואסף כמה כוכבים
השיב אותם אחד אחד.

אנו סובבים בשתי דרכים שונות...

**אור ליום ב' באלול תש"ל (3.9.1970),
נפטר יואב בעת שירותו והובא למנוחת-
עולמים בבית-הקברות שבעיר מולדתו,
טבריה.**

"הבטחתם יונה

עלה של זית

הבטחתם שלום בבית

הבטחתם אביב ופריחות

הבטחתם לקיים הבטחות...."

אומרים

מילים ולחן: אופיר חיון

אומרים שאלוהים את
הטובים לוקח,
ברור לי לאן נעלמת.
אומרים שלפעמים בחיים
קורים דברים רעים
אך לא ברור לי למה לי זה
מגיע.

אני שמח שהיית אחי,
אבל השארת אותי כאן, לשיר
לך.. שירים עצובים :
"לבכות לך", "שיר של אחרי
מלחמה", להיזכר בך...
אני שמח שהיית אחי,
אבל השארת אותי כאן, לשיר
לך.. שירים עצובים :
"לבכות לך", "שיר של
אחרי מלחמה"

אומרים שהזמן מרפא את כל
הפצעים

הפצע נותר אצלי פתוח.
אומרים שחוויות בחיים לעד
נשארות
חוינו, לא חוינו מספיק.
אני שמח שהיינו קרובים
שניגנו שירים, ביחד..
"לנצח, לנצח אחי
אזכור אותך תמיד וניפגש
בסוף.."

"ויאמר לו יואב: לא איש בשורה אתה
היום הזה, ובשרת צדום אחר, והיום הזה
לא תבשר, כי על כל בן המלך סת"

כותבים ליואב...

סונטה דוממת

כתמול שלשום סוגרת בריחי כלאי,
דוממת. שותקת, כי השמש לא תזרח
באמיר העץ הכנרית שירי!
עוד שחר אצא לרחובות ואראך,
הו כמה שמח העולם,
שירי, כנרית, פתחי בריחי כלאי!

השחר נמוג כתמול שלשום
ארד, אלך בסמטאות אופל,
אדמה, חיי, בצבעי חלום
האביר השותק נמוג כושל.

עת רחשו צעדי הד לרגליך
שותת הנך בעצב,
ושפתי דובבו תוגה
כל עולמי נדס, מיותם נשאר.

הקרב עדין לא תם,
אני עוד נאבקת חיי שדרה
החלפתי עוז כאדם
הנאבק במלחמות אימה.

הוא מופיע בלילות, כשהעולם כולו ישן,
בשעות איומות.
לא! לא תוכלו לעזור לי ולהיות לי למגן
עדין אני נלחמת בזה, בלילות.

חנה שטרית

"ויתקע יואב בשופר, וישב העם מידה אחרי ישדאל, כי חשך יואב את העם"

השואל ב: יית סיף

יואב חסר,

איננו סוברים, אנו — חוריק, אחיק, חביריק וידידיך —
שחקמנו או מצינו את יצירתך. למעשה יצירתך
לא נשלמה, באמצע נפסקה. איננו מתימרים להביא
חבורת זו, הצנועה, במקומך ובמקום דמותך. היא
תחיה רק חלק מישותך ומחותך. כאשר נדפדף בה,
חוזר וקרוא, נדע, כל פעם מחדש, מה גדולה היא
חאבדה. אנו חיים את הכאב וחיים עם הכאב.

ת. נ. צ. ב. ה.

בעיני המחנך בכיתה י"ב

זוכר אותך עם אותו חיוך, שזכרתי, ולכן משוכנע אני כי הוא המציין והמאפיין פנימיותך ביותר, באותן שנים של עבודת לימודים קשה בתיכון.

לא אכתוב צידוק הדיו על לכתך מאתנו, להיפך... ולומים היו בך כוחות אנושיים-חברתיים, שמשפחתך וחברתך היו גאים בהם.

לכתך ללא עת, השאירה אותי הלום ותוהה, מדוע?!

המחנך,

רובינשטיין מרדכי

קשה, ונראה לי כבלתי מציאותי הוא לכתוב עליך, תלמיד, יואב ז"ל בזמן עבר. הקשר בינינו למרות שארך יותר משנה אחת היה רק קשר שבין מורה ותלמיד. לי, כמחנך שלך, לא נזקק לטיפול מיוחד, כפי שתלמידים נזקקים לפעמים. כך, שאין אני יכול לספר על קווים מיוחדים וטיפוסיים. אך למרות כל זאת, נראה, שקשרי אתך בגדר אותו תפקיד, היו גם קשרים שבין אנשים שחיים תקופה ארוכה זה עם זה, ולומדים להעריך ולעמוד איש על אופי זולתו.

קשר זה הוא שגרם לי להלם, כשנדוע לי לראשונה, שהלכת מאתנו, ואתה כה צעיר. יתכן ותגובתי נבעה מכך, שידעת איוב זו, באה לי במפתיע, בעת ביקורי בטבריה, כחדשים אחר האסון. אולם, באותם ימים, אחר שהתהלכתי, והידיעה המרה בתוכי, ותהיתי למה ומדוע הוא ניצב מול גורל? גיליתי את מקור ההלם: הוא נבע מהיכרותי אותך כצעיר תוסס אשר לא פעם צריך הייתי להשפיע עליך, שתוריד את מספר אימוניך בכדורגל להם הקדשת חלק גדול מזמנך. בעיני הייתי סמל הצעיר, הבריא בגופו וברוחו, המפגין צעירותו במשחק הספורט.

מקובל היית על חבריך לכיתה, בעל יכולת לקשור קשרי ידידות הדוקה, וזאת על היותך צנוע וחיוך של טוב לב תמיד על שפתך. כתלמיד מן השורה, אני

רעי

דברת על חיי העתיד, תמיד דברת על בית, שאתה רוצה שיהיה לך במקום שקט, ושמסביבו תהיה גינה שבה הבטחת לטפל, ותמיד אמרת לי „אתה עוד תבוא לבקר אצלי, רפי, ותראה איזה שקט ושלוה ישררו במקום“. וכשדברנו על למודים, אמרת לי באחת הפעמים „בשביל מה לומדים כל־כך הרבה, הנה אח־כ הולכים לצבא ומי יודע מה יקרה שם...“

כשכבר היית בצבא, ספרת שהתפקיד מוצא־חן בעיניך, ושאתה מוכן להמשיך אתו עד סוף השירות, אך הגורל האכזר רצה אחרת, ואתה הוכנסת לביה״ח, ובפעם הראשונה, שבקרתי אותך שם, שאלת אותי על טבריה „מה נשמע בה?“. אמרת: „איך הכנרת? ומה השתנה בטבריה? כבר הרבה זמן שלא ראיתי אותה“. שאלת אותי על הבלויים, וכמובן, על החבר'ה שאף פעם לא שכחת, מקולך נשמעו געגועים עזים לחיים אחרים מאשר חיי בית־חולים!

געגועים לחיי דרור, לחיי עיר בה יש אנשים.

יואב, אתה הכנת לעצמך בסיס חזק ויציב, בסיס שהיה עומד יציב בכל סערות החיים, אך אתה לא הספקת לבנות עליו את בנין החיים, כי נלקחת מהם. נלקחת מאתנו לבלי שוב.

יואב, אתה אינך עמנו בחיים, אך אתה כחותם על לבנו.

ת.נ.צ.ב.ה.

...רוצה אני לפתוח בשלום ומה נשמע? אבל איך וכיצד? אומרים שאתה אתנו תמיד, נמצא בתוכנו. זוכר אני אותך צעיר ורענן ותוסס במשחקים ובפעילות במועדון. בבי"ס יסודי היית תלמיד טוב, שקדן ותמיד הערכת את מה שעושים למענך, מוריך. ולא פלא, שתמיד שמענו מפי המורים „קחו דוגמא מיואב“!

במגרשי הספורט, בזמן המשחקים ראינו את עליזות החיים שכן: רצת, נלחמת, שאפת, ותמיד רצית משחק מלא חיים ומלא מרץ. ואם היו אחדים שהיו אדישים, כעסת, אך ניסית להכניס בהם מרוחך כדי שבמשחק נרגיש ברוח חיים.

כשהחבר'ה היו באים אליך והיית שומע את השריקה המזהדת בין כותלי המדרגות, מיד היית יוצא אלינו, ואני אינני זוכר אפילו פעם אחת שבה יצאת, עמדת במעלה המדרגות, ולא חייכת אלינו. „כן חבר'ה“ — אמרת „מה הענין? ואז היינו הולכים ומדברים, וקרה לפעמים, שהחבר'ה החלו רבים ביניהם. ואז מיד שמענו את קולך, קול שקט, שלו ובוטח, שניסה ליישב את הריב ולהחזיר את השלוה לקדמותה.

לפעמים כשישבנו ללמוד עד „שנשבר לנו“ ואז היית אומר: „עזוב את כל השטויות האלה, בוא נצא קצת לחיים, בוא נצא להנפש“. ולרוב, במקרים כאלה, היינו יושבים ומדברים על החיים לעתיד. כשאתה

לעד הנך עמי

רפי כהן

לזכר נופל

יואב הזדמנות, התחמק מהבית, וישר רץ לתוך המגרש. להיטוטו ורצונו להבקיע את שער היריב באותו משחק עלתה לו בשכירת יד — וישר לבית חולים. כך הוא היה תמיד, ישר, מסור ונאמן.

אתה הלכת מאיתנו, אך נשאת חרות בליבנו. השאת חברים וידידים שיזכרוך לעד.

אלמליח אברהם

הכרתי את יואב כאחראי בנישתו, שקט, נעים הליכות, ביישן ומבין.

תכונותיו אלה חבבוהו על כל חבריו.

יואב, היית תלמיד שקדן וממושם, עזרת לאחרים בלמודים או במתן עצה.

למדתי אתך בבית הספר היסודי, לאחר מכן התפצלו הדרכים. אני המשכתי למודי בקבוצה, ואתה בתיכון. אולם בחופשות, כשראיתך, התעניינת בצורת חיים זו. בהתאקלמות וכו'.

לאחר גמר הלמודים בתיכון, התגייסת עם חבריך. זמן קצר לאחר ניוסך הגיעה שמועה כי אתה חולה. קייתי כי תקום במהרה ותבריא.

לא העליתי לרוע, כי הכל יסתיים בצורה כה טרגית ומהירה. עד לאותו רגע מר בו ראיתי את שטך במסגרת שחורה.

יהי זכרך ברוך!

מלכה דינאלי

קשה להאמין שלפתע יואב איננו, אין הלב רוצה להאמין בכך, ובכל זאת, עברה כשנה, ויואב, החייל הצעיר נלקח בדמי ימיו.

בחופשתו הראשונה מצה"ל פגשתי, ושאלתי איך העניינים? וכך הוא אמר: עד גמר השרות, הכל יעבור, אך לאחר מכן סופר לי שיואב חולה, הגנתי ואמרתי, שאין דאגה. יואב, הוא אינו אדם שאוהב להיות חולה, אנחנו עוד נראה אותו בריא ושלם, ומעל לכל יחייך את חיוכו הנצחי. אך הגורל האכזר רצה אחרת: ויואב לא חיך יותר.

את יואב זכר אני מגיל רך, עם הצטרפותו למסגרת המועדון השכונתי. היה אז ביישן, אבל אהוד על כולם. עם התבגרותו לקח יואב חלק פעיל בחיי הקבוצה במועדון. ידע תמיד לדרבן אחרים. היה מעורה בחברה וכולם רצו בקרבתו, כי הוא לא אהב לריב עם חבריו. להיפך: הוא היה תמיד החוליה המקשרת בין כולם. וכשיואב לא הופיע לפעולה כל שהיא, ידעתי היטב, שהוא יושב ומתכוון למבחן, כי לא בנקל היה מוכן לוותר על מפגש חברתי. את הספורט הוא אהב, ומעל לכל — את משחק הכדור רגל. היה שחקן מן המניין, ולקח חלק פעיל בכל משחקי הקבוצה. זכור לי מקרה אחד: היה זה המשחק הקובע את גורל הזכייה בליגת המועדונים. המשחק עמד להתחיל ויואב טרם הופיע. ההורים, כנראה, לא הרשו לו לצאת, אולם לא אחד כמו יואב יוותר על משחק כה קובע. לאחר דקות ספורות מצא

סוככט גמאקי

"דאמר יואב: חי האלוהים, כי לולא דברת, כי אד מהבקר נשנה העם איש מאחרי אחיו"

מגילת אסתר, פרק ב'

ניסי הצער,

קשה היא פרידה מאדם, פרידה לנצח, לעיתים נדמה כי תשוב, אך הצער, הכאב והדממה, זו הדמיה הזועקת בחדרי ביתך, מעיני האם, משתיקת האב ומדמעות אחיך זועקת: כי לא תשוב, כי אינך עוד.

אני הייתי עבורך חידוש — ניסה, ואתה קבלת אותי לחיק המשפחה בשמחה ובאהדה רבה.

יושבים היינו במרפסת ומנהלים שיחות, כשאני דוברת ומספרת חוויות, ואתה מקשיב בחיוך. לוית אותי ואת אחיך בכל מה שקשור לנו, החתונה, לידת הנכד הראשון, גדלו של הפעוט, צעדים ראשונים בהתפתחות. ביום הולדת של שנתיים, כמה מאושר היית בשמחות אלה! לא רבות היו השמחות בחייך.

איזה רצון עז מצידך לעזור, להשתתף, לחקוק, גם בני הקטן נקשר אליך בעבותות אהבה, ואתה שעשעת אותו במשחק בכדור, כשקולותיכם ספגו את הבית בצחוק וחדות, אחבתי לראות את אפך התולה כך מבטי אהבה ורוך, ואתה מחזיר לה יחס נפלא של דאגה — — —

ותמיד: „אמא, שבי, אמא, תנוחי, אני אעשה הכל” את עבדת מספיק.

את הוריד כבדת, וגם ביקר וזין אחיך שחיה חסונה, שלא תאומן, של יחסים חודשים, של עזרה והעזרה, יפה נפש ורוח היית.

לו רק לא נקטפת בדמי ומיך.

האח איתן

כותב...

שעה אחת של אושר

והשתק אותו...

ועוד באותו יום ירדנו כולנו לשפת הים. אמנם לשחות ממש אינו יכול, אבל אפשר להתגבר גם על זה, פשוט מאוד: לקח שקית נילון, הלביש אותה על היד ונכנס למים.

לשחות — כמעט בלתי אפשרי, אבל קצת להשתכשך במים, קצת להשתעשע עם שי ולהתיז עליו מים, ועוד איך אפשרי.

אפשר גם לזרוק למרחק חלוקי אבנים וליצור במים מעגלים-מעגלים, הולכים וגדלים, הולכים וגדלים עד שהם נעלמים מן העין. הוא היה גם מוכן להתחרות עמי: מי משנינו יצליח להשליך אבן לתוך המים — השלכת אבן אמנותית, כך שתכנס למים ותצא — הכנס ותצא, וכל כמה שאותה אבן תעשה את דרכה במים יותר פעמים, תביא יותר הנאה ותקרב אותו לזכייה בתחרות.

הכריך שקבל לא אכל את כולו, אמנם נסס בו נניסה אחת ושתיים, ואת יתרו חלק לדגים. עד כמה נהנה לראות כיצד מסביב לפרור קטן של לחם מתאספים עשרות ואולי מאות דגים, וכיצד נלחמים זה עם זה וזה בזה כדי לזכות בפרור! וכמה כעס כאשר בא דג גדול יותר וחוטף את כל הפרור!

נשארו שם, על שפת הים, שעות ארוכות. יואב לא ציפה למאורעות גרנדיוזיים כדי ליהנות מהם. את ההנאות יצר בעצמו ובמו ידיו, ודווקא כמאורעות קטנים ופשוטים אלה נהנה הנאה שלמה ואמיתית.

אחיד איתן

זה היה בקיץ 1969. נדמה לי בחודש אוגוסט. יואב היה כבר אחרי נחיות הבגרות ולמני הניוס לצבא. ידו נתונה היתה בנבס. מובן שמצב פיסי זה השפיע במדה מסוימת גם על מצב הרוח. לפתע נמצא בזמן "ריק". לא היה לו משהו סמציפי לעשות, ואת אשר רצה לעשות ולהתגייס, בינתיים, לא יכול היה. הגענו להורים עם מכוניתנו החדשה.

עצם בואנו לטבריה — האח הגדול, הגיסה ובנס שי בן השנה פלוס — הכניס בו רוח חיים. מה הוא לא עשה כדי לשמח אותנו. חושב אני, שיחסו החם אל בני המשפחה, לא היה מחושב מראש, ולא היתה מטרתו לגרום קורת רוח לזולת בצורה כל כך מכוונת, אלא הוא בעצמו נהנה הנאה שלמה מעצם המעשה. זו היתה יזמתו: לרחוץ את המכונית, אני סרבת, קודם כל מה פתאום "לעבוד על רחיצת המכונית" שעות רבות? הרי אפשר לתת אותה לרחצה במוסך או בתחנת דלק במחיר לירות אחדות. ושנית, הרי היד חבושה בנבס — כיצד אפשרי הדבר?

תוך כדי שיחה זו, הבינותי, שאינו רוצה לעשות לי טובה, אלא רוצה הוא ליהנות מעצם המעשה, ואמנם ניגש הוא לעבודה, באותו מרץ האופייני לו, בזריזות רבה, בנקיון מופתי נקה את המכונית באמצעות יד אחת, הבלתי חבושה, כשאני עוזר לו עליידו.

זה היה בשבילו מבצע, הוא רצה להוכיח יותר לעצמו מאשר לאחרים, שידו החבושה בנבס לא

האח עובדיה כותב...

חיים שחללו

בסתו קודה,
מתוך האינות נפזרו ענני-שחור
ובשחור נגוזה התקוה.
הזמן גורל הוא,
ועד אן התאכזר הגורל,
מדד הזמן, הזמן לבדו.

ואתה הזמן!
מה לך כי באת?
עלומים חפצת?
הן זיו הדמות כפרח השושן,
צמח בניר מוריק ושופע יפעה.
בשלוה, בביטחה הבשיל לאיטו,
ודרכו שרק אלי — שנים יבואו.

ואתן השנים,
מועדי הזמן והמנין,
חדלתן פתע!
בראשיתה של הדרך חדלתן.
קץ מר ונמהר כחלום אפל בא,
ועמו עצב ושברון לב עמו.
תוגה עמוקה סביב,
ובית לובש קדרות ויושביו חרדים.

הם נושאים זכרך בדממת קודש דקה,
יוקדים ונחרדים עדייגון,
כי חסרת.

חסרת, אחי יקירי, חסרת מאד.
וכה חסרת,
ביפי דמותך הצעירה והחיננית,
בנועם צניעותך ותוס לבך.
אחרית הותרת באין יורש
בודדים ומיותמים —
את שאיפותיך, ואת אוויד, ואת כסופיך
הפנימיים —

והם רבים מספור.
המה אשר לורך בשנותיך המועטות,
כה מועטות —
כדי לראות, לחשוב, לשאוף, לאהוב
כדי לחיות!

אי היפעה והמתיקות,
אי השגב והטוב
אשר לך היו לנחלה,
טרם המלה „אמא“ בפוך עלתה?
היכן החיוך החם השופע אהבה למכביר?
אן גזו מלותיך העדינות, הלא יומרניות,
אשר נטפו שפתותיך כנופת?
היאומן כי אלה תמו?
וכה מהר חלפו, מי יאמין?
אך תמול רשומים היו בתוכי לבך,
מאנו הפרד ממך.
והאדמה הכבירה — אדמת כל חייה החרושה.

אחיך עובדיה

האחות צביה כותבת...

אחי

היתכן שעברה כבר שנה מאז לכתך? הן רק אתמול עמדת מולי במדוך, גאה ומשום מה מבויש. כאומר: „הנה גבר אני. חייל!“. לפתע נהפכת לגבר נאה ואמיץ, בעל חזות פנים צעירה, חדלת להיות הילד הצעיר והמפונק במשפחה. דרשת שיתחסו אליך כאל מבוגר ועצמאי.

זוכרת אני כיצד דמעות עמדו בעיניך כשכל חבריך התגייסו, ואתה ישבת בבית כשידך בחושה, ומתמרמר: מדוע נגזר עלי לשבת בבית כשכל חברי התגייסו? ניסיונו לעודדך, ואכן כעבור זמן קצר התגייסת.

בזמן שרוחק הקצר, הוכחת את עצמך כחייל טוב. אך אני הכרתיך יותר כאח הקטן. היינו רבים ומקנטרים זה את זה. ויחד עם זאת אוהבים בלב ובנפש. תמיד הייתי גאה בך. היית ילד יפה, חרוץ ושקדן. כבדת את המבוגרים וידעת מהו כבוד הורים, היית ותן והסתפקת במועט.

אך מדוע הנורל התאכזר אליך בטרם מלאו לך עשרים אביבים? אני ממאנת להאמין שאינך עמנו. אני הולכת אל ההורים, והכל דומם. השארת חלל ריק. החיים אינם כפי שהיו, עצב ויגון שורר בכל. לכל מקום שאני פונה, דמותך התמירה עומדת לפני, ובבית נותרו רק ספריך ומחברותיך המחכים לשובך. יואב היקר, נקטפת כפרח רענן עם בת צחוק הנצחית על פניך. כואבים ודואבים השארתנו, אך אזכרך באהבה לעולם.

אחותך צביה

צביה היקרה!

ברצוני להודות לך ששיתפת אותנו בסיפורך
האישי, הכואב והנוגע ללב, למרות שעברו
שנים מאז לכתו של אחיך יואב ז"ל, הקושי
לדבר עליו בלשון עבר עדין לא פשוט.

אומרים שאלוהים לוקח אליו את הטובים, ואכן
יואב היה אדם טוב, אהוב ורגיש כלפי הזולת
בעל ערכים עם רצון עז ללמוד ולהתפתח.

כסטודנטית ב"מכללת אוהלו" הייתה לי הזכות
והכבוד לקחת חלק ב"פרויקט הנצחת החלל"
המפגיש משפחות שכולות עם סטודנטים
ותלמידי בית ספר לשם הנצחת בנם או
אחיהם. זהו פרויקט חשוב ומבורך.

שמרית עומר

ותלמידי בית ספר נופרים כיתה ט': אופל בר,
אריאל אבוטבול, עדי תירוש, שיר אבודרהם
ולירון כהן.

